

Előfizetési díj.

Helyben:

Egy évre . . . 4 frt. — kr.
Fél évre . . . 2 — —
Negyedévre . . . 1 — —
Egyes szám ára . . . 10 —

Előfizetési díj.

Videken:

Egy évre . . . 4 frt. — kr.
Fél évre . . . 2 — —
Negyedévre . . . 1 — —
Egyes szám . . . 10 —

VÁCZ.

HELYI ÉS VIDÉKI ÉRDEKŰ HETIKÖZLÖNY.

Hirdetmények díj 3 haszbas petti sorért 5 kr. — Többoszri vagy terje- || Nyilt térbenvál közlemények után három haszbas sorért 15 krajczár
delmes hirdetésekül árléngésés adatik. || szimittatik.

Az előfizetési pénzek és a lap szellemi részét illető közlemények "Váczi" szerkesztőséghez 65 ut 84. szám alá Vácra küldendők.

Előfizetheti helyben Spitzer Miksa könyvkereskedésben is.

Kéziratok vissza nem adatnak.

Népszínházat az ország fővárosának!

Ismét fölemeljük szavunkat.

A választási nagy mozgalmak után inditsuk meg a szellemi mozgalmat, mely a fővárosnak új közintézetet emeljen.

Nem fölhívás ez, mert az már megtörtént. Egyszerű figyelemzetes csak a nemzet azon részéhez, mely megérti, hogy Pest magyarosodása mily fontos, s egy második színház építése mily tényező akár társadalmilag, akár műveltségi, akár szingyri tekintetből.

Ez nem a főváros kizárólagos ügye, ez köztügy, melyet nemzetileg kell támogatni, lelkesülten és áldozatkészen. Beesületbeli ügy is, mert kimondatott a szó, hogy Pestnek népszínház kell. E kimondatott szó férfias beváltásától szegyenkezés és guany nélkül nem lehet visszavonulni. Nem csak Pestet fogja érni a kárvendőt harcy!

Bizalommal szólunk tehát mindenkihez, és bizalommal figyelemzetesünk mindenkit a kibocsátott aláírású iekre, melyek kaphatók minden megye alispánjánál s megszerezhetők Lipthay Béla báró bizottsági elnök-től.

Magyarországon a nemzet adakozása állította föl a legelső közintézeteket. Állítson most egy népszínházat is, melyre ép oly ógét szükség van, mint amazokra volt.

Nyilvános helyeken s bizalmas körökben gyűjtson s adakozék mindenki tehetségére szent.

Rendezzenek műkedvelői előadásokat, hangversenyeket, sorsjátékokat, s az eszme terjesztése és népszerűsítése által tegyék lehetővé, hogy még a tréfa és játék is kamatozzon e nagy érdemű célra.

Félmillió kell, hogy Pestnek népszínház legyen. Nem oly nagy összeg, hogy gyorsan egybe ne gyűlhessen, ha gazdag és szegény egyaránt

hozzájárul forintjaival és filléréivel. És nem is oly csekély, hogy mindenkire ne jutna belőle valami.

Ama küzelemnek, melyet a főváros folytat a magyarosodás érdekében, győzelmi csarnokot kell emelni!

A "Hon" után összes fővárosi napilapokban közölt felhívást mi is átvesszük.

Tisztelt olvasóink!

Egy az ország fővárosában felülantandó magyar népszínház eszméje az, melyet, mint rövid időn létesülendő intézményt üdvözölni szerencsénk lehet.

Hogy mily szükséges Pesten, azon Pesten, melyben a magyar művészet és tudományok gyupontja van, egy magyar népszínház, s mily nagy mértékben terjeszti az a nemzeti kulturát, nem szükséges commentárral kísérnünk, s elégnék tartjuk azt mondani, hogy a 200-ezer lakosú Pestnek két magyar színház — kevés.

Kevesen vannak, kik ne tudnák, mily erőfeszítés és küzdelembe került a magyar színészet előharczosainak a fővárosban meglepülni, mily sokáig nem volt annak állandó lakhelye, meddig voltak kóborlók és koldusok nagy tehetségű színészeink, s napjainkban, mily szomorú sorsra jutott a "hazafiság a nemzetiségnek" feliratu budai népszínház, mig 5 vagy 6 német "Theater" ropant pártolásban részesül.

Elkes föuraink és polgáraink áldozatkészsége folytán megalakult a népszínházi részvény társaság, azonban hiányzik még az összeg Thalia papjainak temploma felépítésére.

A bizottság felhívásokat bocsátott ki a hon összes lakóihoz, a népszínház ügyének pártolása s annak tökéje gyarapítása érdekében. Mi hisszük, hogy az eredmény nem fog elmaradni.

Kedves kötelezességét véltuk teljesíteni, midőn a szimulvészet nevében városunk áldozatkész közönségéhez fordulunk, kérve, vegyék figyelembe

a népszínház ügyét, s ne késsének félreleket annak oltárára lerakni.

Városunk még eddig nem sülyedt el az elnémetesedés hullámaiban, a nyárszolgároltól lakott német Pest közelében, és most is meg fogja mutatni, hogy nem halt ki fiaiban a nemzeti büszkeség, és magyar vér foly ereikben annál is inkább most, midőn egy ily országos cél elérését mozdítjuk elő; melynek létre nem jöheteése annyival volna, mint arczul csapni a költőt, ki így ír:

"Még jönni fog, még jönni kell."
E kor itt van, most, vagy soha.

Tettez tehát! Előre!

Gyarapitsuk a népszínház tőkét adakozásainkkal, hogy Thalia papjai mielőbb megkezdhesék szolgálataikat a nyelv és irodalom terén.

Biztosak vagyunk a felől, hogy lelkes öögylet és dalkörünk, valamint többi körünk első sorban hagyják elbűgyezni az ivre nevüket, melyek budizót példáiul szolgálанд a polgároknak.

S.

Vác, 1872. aug. 29.

(—s) Társadalmi életünk fekélyei közt, ha nem első helyen, de minden este első sorban vár orvoslásra a közép és urak közti viszonyok rendezése.

Habár mi szívvel, lélekkel demokrata elveket vallunk, lehetetlen meg nem ütöközni a nép alsó osztályának napról napra követelőbb magaviselését, melyek mintegy lázadás előjeléi tünnek fel.

A földbirtokosok és hivatalnokok iránti ellenszenv, melynek soha sem mulasztják el kifejezését adni, a munkások minduntalan strike-je, az őriási követelések, — részlegeskedés, s ezek mellett tunyaság, egy elváthatlan kellek néptünk alsó osztályának, melyek rövid időn annyira fognak elajfolni, hogy nem leszünk képesek békés elnyomására.

Mindenfelől panaszt panaszra hal-

lunk, az elégedetlenség a néposztály ellen általános, — érve mindent úgy osztályra a népek, mely keresményt után napról napra él, mit sem bírva, és mit sem törődve holnapra — s ehhez járul ana körülmény is, hogy kényszerítve hisszuk magunkat reájuk szornni, s követeléseink életget enni.

Egy derék polgártársunk beszélte el minap a következő esetet, mely anekdotának is beillenek: Aratókat akart fogadni, s midőn egyezkednének, a munkások mindenike, egy személyre egy és fél frt s 8, mond nyolcz itcze bort, napontai bérül kívánt. Borzasztó! Más helyeken 10 szatóliért dolgoznak, a terményből, s előbbi esetben a két nap alatt elvégezhető munkát 8—10 napra nyújtják, míg emitt kétszer oly nagy csomóra kötik a nekik jutó csomót, mint rézt.

De mit tegyünk ez ellen? mondja mindenki, mikép lehessen nélkülözni a munkásokat? — Gépet ha hoznánk, ahhoz is kell ember, magam pedig nem végezhetem a mezei munkát, esőledét nem kapok, — kényszerülök napszámost felvenni, stb. efféle beszédekkel halunk, egy-egy ritkán elejtett „miért adják meg“ szóra.

Megkísérjük némileg változni, mikép lehetne a nép e romlottásig segíteni, s ha nem lehet, miképen kell a kénköves és tüzes osztó Sodoma és Gomorha e fiaira bocsátani.

Első és fő oka a fanatikus bigottság, melyet azokat csepegettek a tudatlan nép keblébe, kik annak oktatására és vezetésére rendelvek, — a papok és szerzetesek.

Ők okozták a mostani népuralom

e nemét, azon reményben, hogy csak nekik élend a nép, — csak az ő uralmuk támaszul szolgálnd, — ámde a kés ellenük fordult, mert uralmuk vége felé jár.

Oktatnánk a gyermekeket a szükségesekre, oktatnánk gazdálkodásra, szoktatnók takarékságra, — magyaráznánk meg nekik a szeszies italok káros hatásait és azok használatának következményeit, bizony mondom, értelmes és szorgalmas népnk volna.

De, midőn ezen ügyek élén oly egyének állnak, kik maguk jólétén kívül mivel sem törődnek, kiknek népevelől tisztie a vesszű és korbács körén túl nem megy, kiknek oktatási modora semmi czélt sem ér el, — mondom, ily egyének vezetése alatti okolapadokból csak is elvetemült, keres és becsületlen emberek kerülnek ki.

Neveljük a népet, oktatssuk, s ne csak azt prédikáljuk neki, hogy így és így viszi el az ördög, ha nem teszi, a mi a clerus malmára való, — hogy csak az jut menyorszába, a ki nekik tetsző élet él, — hanem igyekezzünk nekik oktatásainkkal e földön menyorszátog szerzeni.

Második helyen vagyunk is viszonyoknak okai sejtj magunk.

A robot-idő alatt nem bírtunk úgy a paraszattal mint emberrel, hanem mint ebbel. — Midőn felszabadult a nép, nem felelte el az egykori bántalmakat, — s a bosszú apróléki fiura szűz, — az apa a fia szívétbe oltja a véres magvakat, — Igaz, hogy sokan elmondhatják, — én jól bírtam a néppel, — nekem nem is volt akkor birtokom, stb. — de ez nem jön számitás alá, mert vox populi — vox Dei.

Igaz, hogy most már nagyon ue-

hész gyógyítani e sebet, de talán még lehet, — minden este erősz szerrel kell kezelni, s oly pokolféltégetni, mely egészen a velőig, de — hason, —

Szerény véleményünk szerint hagyni kell a népet sülni, nem fogadni a követelt díjakat, — nem fogadni fel őket, hanem a Dunánál földbirtokosok példája után indulni. *)

Álljanak össze a vidék bírtokos urai, kössenek szerződést néhány száz olaszszal; s a mellettr hogy munkáltatásuk $\frac{2}{3}$ -ával kevesebbre jön, pontos és becsületes lakókat telepítenk le, kik józan és rendes életük példája által a fajult népet is megvívhatják.

Higgyék el, nem agyém, a mit mondok. A ki nem hiszi, próbálja meg, s az eredmény megjelö leend.

E. I. L.

Vacs, aug. 28-ikán

Városunk közművelődésére oly zsiabusztóltag ható közonyt csaknem rég egy újabb szellemi mozgalom ébreszté fel szendergeséből, s mi egy részt ezen újabbjori jelenség kell hogy ismeret ebbresszen minden oly közjőért lelkesült polgárban, ki a 19-ik század minden közpörki maradványának hadat izenő jelszavát ártérve, a közművelődés, az előrehaladás eszméért lelkesült, másrészt ez öröm, e lelkesedés nagyságát nagyban csokkenti ama bizonyos szél-csend, mely e mozgalom

*) Ez ugyan a lefejtett állapotban mit sem segít, és nem is vagyunk ezekről egy véleményben, de közérdekű cikkét, általában e hazai sorsunk és valószínű társadalmi bajhoz, előre azonban abbéli véleményünkön mondjuk ki, hogy a munkás-osztály jót kérdeműtől kéret, sohá sem lesz szándékunkban pressio alá helyezni. Szerk.

TÁRCSA.

Régi emberek.

— Elbeszélés.
Irta Edvi Illés László.
(Folytatás.)

Lépjünk be.

Itt is fény, pompa, ragyogvány fogad bennünket. Jobbról van egy művészi kiállítású zongora, természetes színi gyökérfából készülő, melyen két oldalig nagy karos gyertyatartókban viaszgyertyák égnek.

A zongora előtt egy lytánka és egy ifjú útlek s nagy kézre játszanak.

Gyenge, naiv vonásu arc, ábrándos égezin szemek, a hófehér vállak és domború kebelre gazdagon leomló aranyoské haj mintegy varzást és vezőt erő kölcsönöznek a lytánka.

Kis kezeti oly gyorsan, s oly csaknem láthatatlan érintik a billentyűket, mintha csakugyan egy tündér játszanék azokon.

Komoly, méltóságteles alak a mellette ülő ifjú, — a művészet diesszaváival azzal. Egészen átszellemülve s tökéletes figyelemmel játszik, míg társnoje gyakorta pillant fel fél féntéken s ovaosán, — de forrón s szerelmentelen.

Mindentűn tánczóprókör lejtenel, — vigan járva a csengő zongorahangok által hallatott keringőt.

Selyemruhás, uszályos búlegyek gazdag himnuszok a aranyfényekkel, karperecek és gyűrűk tömegével kezei és ujaikon, egyszerű perkilliba öltözött, s kis szallagol leszorított hajlonatu nők egyházi érik és kerülők ki a fordulatok változatiban. A zongorával átellenben egy virág és koszorúkat díszített állvány mellett két férfi áll egymás vállára dölve s mindentőléle viszágódnak.

Egyik mintegy 20—22, másik 25—28 éves lehet. Amaz barna ez szőke. A szőke tekintete tétovázva jár a tánczterem végig, míg társja egy pontra szegzi szemét — a két zongorázóra.

Összevont szemöldöli alól egy-egy menydörgő villám látszik a hangjegyekbe néző ifjura...

Néz még mily, édesen susogának, szől társához, — alig lojthatta el dühét.

Es valóban most halkán beszélgetni kezdték, — s bevégezte a keringőt, felkelte a zongora elől s egy támlányra ülve folytatták felvett tárgyukat.

— Tehát igazán elhagyja ön Pestet? — Téliá akarata, — s az szent élettem. Vizsgám után azonnal haza kíván.

— Ah! mily unalmas lesz ön nélkül dietem e tarka társaságban.

— Ne mondja azt nagysád; e kor, melyet atyja gyújt maga körül, s melybe én is szereltem voltam bejuttatni, nagysádra nézve nagyon mulattató, de tanulságos is. — Látna ott azon ifjút, gondolom Kopáninak hívják. — Bohó, vig fő, pedig magyar színmész. s többszt szenved mint a

martyrók. — De szerepe a comicum, s azt mindig megtartja. — Nézze amott azt a komoly halvány férfi, baró Radoczy, egyike a legzsidogabb fúrának, — s nem boldog — neje hátelen.

— Ah! szegény! sohajta a leány.

— Vagy tekintse a gondór szegfűrtül neki, ki mindenféle bókotat mond. Babérvy, egyike ismeretbe kultúlnaknak. — Atyjával összevezett, az kitagadta s most tollalól él. — Mutatja ez azt? Ime egy nő. — Szerencsétlen szerelme volt egy zongoramesterrel, elszótkte a szülő háztól, — tőle pedig elszótkott férje, szíve megtört a bánat alatt, — de élni kell, — most a drámanál van szerelötete. — Nézze az egész társaságot — mindenki palóstaia érzelmelt és gondolatait, — mutatják a mosolygó, boldog arczokat, melyek mögött ronszólt kedély lakik.

— Ah! miért nem ismerem én az élet küdelmetet s terheit.

— Ne kívánja nagysád, mert bármikor ismer meg — korán lesz az.

— De ne menjen ön el körtörnköl, maradjon itt, s legyen vezérem e csoportban, — nehogy eltűnévde irányt veszítsék.

— Legyen meggyőződése, hogy nagysád anygal arca örökké emlékezőben fog élni, — de haza kell menni, s hálátomat okozandaja.

— Szabadjon kérdenem, mi érdeklí nagysádát csekély személyem. — Egy szegény prókator, — ki betanulta Verbö-

kozott nyert.
C
hogy keresz ügybu fogal, vissza nek, s stnk, a bubor
E nemes közös vételei
1 nált to féllált
2 szűkesé csak ar jelentk uj tanc
3 ség na helyes
4 virágzó lehető templo mivelé dig ki erre égy
Ez minden mely eg főleg, a den ré bizonyí kor igé
*) próbis ja szók
ézt, a t vét s k rokní h zik tiz, z zetek b
a lyánkí rulva h g ifjú elu ki fogai
— mást, ha A kárja, r len tudat ki földi tár legjöbb vézgi, u. Olykrán ki, — fogom, — visszagó Egy tás jua Kar utczáról rülten ro

között oly gyorsan tekintélyes helyet nyert.

Csoodaszerrifalitiája városunknak, hogy míg egy nemesebb eszmének keresztülteléhez anynyi lelkesedés, ügybuzóság, néha egész odaátással fogának a hivattot érők, csakhamar visszahatalosított létjük a törekvéseknek, s miig megtestesített eszméket keresnek, azt vesszük észre: clozzott mint a szubork.

Hogy ne soká fúraszszaom olvasóim nemes türelmét, kimondom, ezéom a közös iskolágyéhez csekély észre vételeim esotolni.

1-szor. Felsőbb rendelet, sanctiónált törvények alapján a közös iskola felállítását két éve hogy elrendelte.

2-szor. A közös iskolának rögtöni szükségessége mellett tanusodik már csak ama körülmény is, hogy 270 szálló jelenkezett eddig, gyermekeiket ezen új tanintézetbe beiratni.

3-szor. Az egyenlőség és testvériség nagy elve is a közös iskola mint helyes intézmény mellett tanusodik.

4-szer. Hogy nevelésügyünk gyors virágzásna indulu, meg kell nyitni lehető nagy mértékben a tudomány temploimat, mert a nélkül a gyors művelődés, előrehaladás lehetetlen, pedig ki fogja tagadni, hogy városunknak erre égető szüksége van?)

Ezen négy sarkalatos pont kizár minden ellenvetést, alapulona az bármely egyházi vagy világi dogmán — főleg, miután tudjuk azt is, hogy: minden régből korra celszerűtlennek bizonyult intézmény helyébe az újabb kor igényeinek megfelelő celszerűbb.

*) Ne féljen ön, mióta az úgy egy tízharompróbas japi creatura kezében van, mulhatlan meg lesz a közös iskola. — Lukács. Szerk.

intézmény teendő; e tételt nem ezéom tovább fejtegetni, hogy egynémelyek hullérkéiket sértsem, kik a közös iskola ügyellenében oly féltékenyen idegesek, pedig ennek felállításával nem egy régből rendszeren alapuló intézet végképen megsemmisítése mondatott ki — a mi elég hiba volt — minden szabadelvi ember tudja miért?

Nines tehát ok anyira berzenkedni, mindenki megmarad urnak, tulajdonú jutott pitvárán, — azzal a csekély különbséggel, hogy mindnyájunk vágya csak egy: Gyózzon a jobb, a celszerűbb a valódi életképes, a kor igényeitől hivattot tanintézet.

A reform különben oly kaliber ágyu, melyek ellehelyezési pontját helyben és időben stratégiailag csak el kell találni, s győzelme biztos, az újabb kor vívmányai között hátrálni még nem látnék egyszer sem, vagy megtört hetlenül áll meg elfoglat helylén, vagy előre halad.

N. — Y.

Cholera elleni intézkedés.

A belügyminiszter valamennyi törvényhatóságához következőrendeletet intézte: A jassy-i consul távirati jelentése szerint Jassyban ázsiai cholera ütött ki, melynek folytán eddig 30 egyén betegült meg, a többi részint meggyógyult részint még további gyógykezelés alatt maradt. Miután e járvány felmerülésének lehető megakadályozása szempontjából szükségesnek látom a hatóságot a mult év augusztus 23-án 20583. sz. a kelt rendelettelmel közölt előintézkedésekre figyelemzetni, s azoknak haladéktalan életbéléptetését, a monnyiben ez netán

még nem történt volna, ezemel elrendelni; mely előintézkedések szerint.

1. Különös korm fordítandó az utcák és lakházak tisztán tartására. (Tetszik érteni?) — 2. A vásári rendőrség alaposan foganatosítandó, s valamint minden időben, egy különösen most az éretlen gyümölcs, romlott halak és egészségtelenségek élmiszerek árulása hatályosan betiltandó. (A mult vásárok láttuk, midőn a rothadt hal, a vevő kezében kettő tört, — a doglót disznók pedig meg az éretlen gyümölcs stb. stb. büntetlenül árutának?) — 3. Jelesül oly nyilvános helyeken, hol számos egyén, különösen utazók fordulnak meg, mint szállodák, vendéglők, korcsmák, színházak, továbbá vaspálya útvárók és vasuti állomásokon, nem különben nagyobb gyárakban a pezegődrók, árnyékszékkek és csatornák fertőtlenítése már most is naponta teljesítendő, s ezen intézkedésnek pontos keresztültelve a látóság által szoroson ellenőrizendő. (Ez nem nekünk szól), nekünk ninesnek ily ronda fészkeink, csak a Curia, német templom szöglete, és egy halom nagyságos úr házaiból kifolyó dogletes mosladékok stb stb.) 4. Azon esetre, ha a járvány, melynek eddigéig az egész országban a legkisebb nyoma sem tapasztalattott, bármily körülménynél fogva mutatkoznék, az ezen betegséggel szenvedők elhelyezése, ápolása és gyógykezelése iránt a kellő gondoskodás megteendő; végül 5. E betegséggel kiütése, sőt az egyes eset felmerülte is, ha ez hatóság által megállapított, haladéktalanul és ott, hol lehetséges, távirati uton, hozzám foljontendő.

Ezen ministeriális rendeletet azért

cszt, a tripartitumot, hogy féire tegye könyvét s kimenjen szántani; — egy-két maroknyi birtoku gazdán ki helyett, ha távozszik tiz, husz kilómb s érdemesebb újfvetnek be nagysádotkhoz.

— De én — szereztem — őnt, susogó a lányka az ifju féléhez hajolva, aztán pirulva hajtá le fejét.

Hagy egészen más világ nyit meg az ifju előtt, de a boldog ábrándok fériszástja a marczona kinevésű barja ifju lépté, ki fogai kőzt morogva haladt el előttük:

— Mindent hallottam — szeretik egy mást, hah! — de megbolosult magamat.

A lányka megjedve fogta meg az ifju karját, remegve kérdezve:

— Imeri ön Karádyt, ki most erre ment, tudja ki ő?

— Igen, — legjobb barátom. Szálló-földi társak vagyunk, — atyánk is, mi is legjobb barátok vagyunk. Szinte a jogot végzi, — de kissé könyvelmi és tékozló. — Gyakran barát szemrehányásokat tettem nekik, — melyekre heveven kifakadt ellenem.

— En úgy félek tőle, tekintete bánt.

— Ne nézzén rá, — aztán én vétni fogom.

— Tehát nem meg el.

— Mennem kell, de egy hét alatt visszajövök.

Egy főrre tekintet s gyenge kézzorítás jutalmazá s savatit.

Az ifju Tahy Imre, — a lány pedig Karlovszky Hermina.

... Karády bostól égve, kimerítlen fekhelyére rogya gondolatint kezdé rendezni. — Bosszi! Bosszi! csak e szót ismerem, de ez a kulcs, melylél a szekrény kinyílik, s ez adja a többit kezükbe.

Mindkettőt meg kell buszolnom — — — — —

— de nem, — Hermina soha sem lehetne akkor enyén, pedig egyedül vágytam az. Csak Tahyt kell büntetnem, még pedig legérezkenyebben — ajsa által.

..... Úgy van! helyest ezt fogom végrehajtani — ez legezésűlölölöl.

Nevette kelt fel ágyáról s öltözékét rendezte hozzá, sietve elhagyta lakait.

Hosszasan, szakadatlanul futva ment a Józsefváros egyik félrésze utcájának tartva.

Itt már nines kövezet, csak nagy homok, helylél-közöl egy begyepesedett hely, mintegy vára-sivatagon. — Ninesenek nagyobb házak, csak földszintiek, azok is távol egymástól, s majdnem mindnyájuk csak egyik oldalán az utcának, a terjedelmes kertek miatt.

Ezen utcák egyikének egészen utolsó házárd állapodott meg Karády, s az ablakon kopogott.

A kopogásra kinyílt az ablak s egy földugta kiugrá, körültekintve. majd megálva Karádyt, gyorsan visszavonult, s perc alatt kinyílt a kapu.

Egy 30—35 éves, kopasz férfi nyitá

azt meg, — veres hajjal hátul és ugyanolyan szakállal, — öltözete nagyon is hanyagnak nézett ki.

— Jó estvét, tensz úr! szóló, s hangja elárulta, hogy — zsidó.

— Jó estét, morgók Karády, — miközben előre sietett a szögny szobába.

A kopott festési falak mellett pár fehérfonnyászék, — középen egy asztal, s a sarokban egy szalmatömlő nyugagó képezék a szoba szobá bitoroztat. — Az asztalon pipások, ruhák vegyes keveréke volt s néhány datró bitor, mindgyike úgy tele volt kámin, hogy nem tudjuk, azon csodálkozunk-e mint lehet ily kevés holmit úgy szűkösni, vagy azon, érdemes-e ezeket itt tartani.

— Hogyan meg az áletl-Áron! kérde Karády, levette magát a nyugágyra, — van sok dolgot?

— Bossz, nagyon rosszul tensz uram, kevés a munka, — most senki sem keres fel, — kivéve néhány szobalécnyit, vagy mestertelgenyt, — a kik nagyon keveset fizetnek.

— Ha akarsz, — tölem 50 forint kereshetsz szolgálatodért.

— A zsidó keddi dörzsölte, s azcsa a rajta átvonuló örmössolytól még undorította le.

— Hogy ne alárnék — Nagyságodnak mindig, — és bárnit...

(Folytatása követ.)

